

JONATHAN W. STOKES

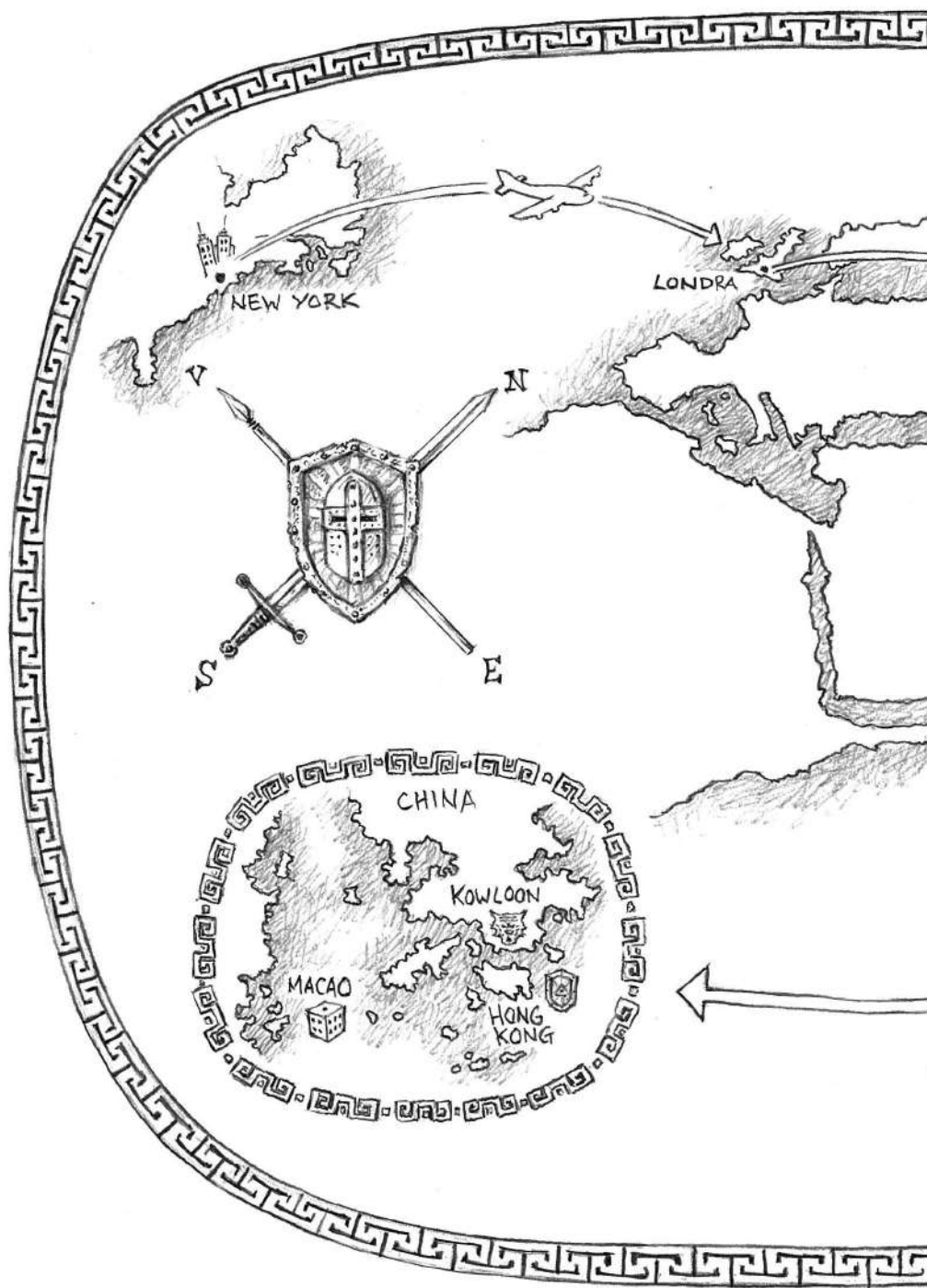
ADDISON
CROOKE

ȘI
MORMÂNTUL LUI
GENGHIS-HAN

Traducere din limba engleză de
Dana Săporan

CORINT JUNIOR
— 2017 —

I

SECRETUL

LUI

GENGHIS-HAN

Capitolul unu

Arta subtilă a persuasiunii

Una peste alta, se dovedise a fi o zi excelentă în existența lui Addison H. Cooke. Vara începuse să-și facă simțită prezența: cerul era de un albastru imaculat, aerul purta mireasma ierbii proaspăt cosite, totul părea să fie bine în lume etc. etc. Elevii Școlii Publice nr. 141 erau din ce în ce mai neliniștiți, ca niște condamnați cărora, în sfârșit, li se acorda dreptul la cauțiune. Nu doar că termostatul lunii iunie era setat la temperatura perfectă, dar mai era și ultima zi de școală și, bașca, și vineri. Oricum ar fi dat-o, Addison știa că asta nu era o zi pe care s-o petreci în detenție.

Și totuși, el fix acolo se găsea. Tocmai el, Addison Cooke! Același Addison Cooke care străbătuse Amazonul, păcălise contrabandiștii din carteluri și descoperise o

comoară încașă stătea acum în poziție de drepti în biroul directorului școlii, cu șapca sa Kangol în mână.

— Referitor la treaba asta cu chiulitul, începu el, să știți că nu-i decât o neînțelegere.

— Cum așa?

— Am înțeles eu greșit că nu veți afla.

Directorul se sprijini în coate pe biroul său uriaș din lemn de stejar. Abia dacă era suficient de înalt încât să-și vadă propria plăcuță pe care stătea scris „Directorul Ronald W. Stern”. Dar dacă statura lui era departe de a fi impresionantă, expresia pe care i-o dădeau sprâncenele sale cu siguranță era.

— Îmi explici și mie de ce ai chiulit de la ora de sport?

— Bineînțeles, mi-ar face mare plăcere.

— Ei bine?

— Citeam o carte, ăsta-i adevărul. Bine, cartea era de ficțiune. Dar faptul că citeam este adevărat.

Addison își mușcă buza. Clar nu începuse cu dreptul. Așa că mai explică o dată.

— Faptul că citeam ficțiune nu e fictiv.

— Lectura unei cărți nu-i o scuză să chiulești de la ore.

Addison oftă. Era doar vina lui. După ce izbutise să scape cu viață din capcanele incașe din jungla peruană, îi venea greu să se convingă că ora de sport din clasa a șaptea îi era de vreun folos. Conducerea școlii, se gândise el, n-avea cum să se supere dacă urma să chiulească de la

o amărâtă de oră de sport într-o vineri după-amiază, în ultima zi de școală. Dar se înșelase.

Addison încercă o altă abordare. Cheia succesului oricărei negocieri pentru eliberarea ostaticilor era de a-i ține pur și simplu de vorbă pe răpitori.

— Pe când studia la Harvard, Gertrude Stein a scris pe foaie, la un examen de filosofie, doar următoarea frază: „N-am chef să dau examen azi; e prea frumos afară”.

— Și? A fost trimisă în detenție?

— Nu. Profesorul ei i-a scris drept răspuns: „Dră Stein, dumneavoastră înțelegeți adevărata natură a filosofiei”. După care i-a dat nota zece.

— Povestea asta e adevărată?

— În filosofie, orice poate fi adevărat.

Directorul se încruntă.

— Ideea e alta, nu dacă povestea-i adevărată sau nu, reluă imediat Addison. Ideea e să vedeți imaginea de ansamblu.

— N-am de gând să-ți dau un zece fiindcă ai chiulit.

— Mă mulțumesc și cu un nouă.

— Ți-aș da și mai multe ore de detenție, răspunse directorul Stern, dar anul școlar se încheie.

Addison își dădu seama că venise vremea să-și îmbunătățească tactica. Mătușa Delia și unchiul Nigel îi promiseseră că-l vor lua cu ei peste vară la șantierul arheologic din China dacă avea să strângă din dinți și să se comporte exemplar în ultimele săptămâni de școală.

Iar acum era pe punctul de a fi trimis în detenție. Se simțea de parcă tocmai ar fi alergat la maraton, ar fi șchiopătat până la linia de finis și ar fi alunecat pe o coajă de banană taman când s-o treacă.

— Îți scriu foaia de detenție acum. Știi procedura. Foaia roz trebuie semnată de mătușa și de unchiul tău.

Addison realizează că lucrurile scăpaseră complet de sub control. Își puse palmele în formă de T, cerând o pauză, ca la ora de sport. Pe când făcea asta, Addison își dădu seama că, până la urmă, chiar se lipise ceva de el în timpul acelei ore.

— Pauză? întrebă directorul Stern, nedumerit.

Niciun elev nu-i mai ceruse o pauză în timpul unei discuții până în acel moment.

— Da. O să-mi dau jos „șapca” de elev, iar dumneavoastră, pe cea de director și vom sta de vorba ca doi oameni simpli. În regulă?

Directorul încuviință ușor din cap, fără să priceapă prea bine unde ducea toată povestea asta.

Addison se lăsa în fotoliul din piele cu nasturi din fața biroului din stejar de lemn, se așează picior peste picior, culegând o scamă din cuta pantalonilor săi. Apoi îi oferi directorului Stern cel mai sincer și dezarmant zâmbet de care era în stare.

— Cu câteva milioane de ani în urmă, niște maimuțe au coborât din copaci, iar acum avem școli și directori, iar pe mine mă așteaptă o detenție.

— Dai vina pe evoluție pentru detenția pe care ai primit-o?

— Nu spun decât că sunt lucruri mai importante la mijloc. Uite care-i treaba, Ron. Pot să-ți spun Ron?

— Nu, nu-mi poți spune Ron.

— Ronald atunci.

— Nu ai voie să-mi vorbești la per tu.

— Ba da, doar suntem într-o pauză.

Apoi continuă înainte ca directorul să-i poată da replica.

— Ronald, ce-ți doreai să faci înainte să devii director?

Directorul Stern se hotărî să-i cânte lui Addison în strună. În definitiv, era o după-amiază frumoasă și nu se grăbea să ajungă nicăieri. Plus că scrisese deja foaia de detenție.

— Înainte de asta, am fost profesor. Iar funcția de director mi s-a părut o mișcare isteată în carieră. Deși, în acest moment, îmi regret alegerea.

— Cât timp ai fost profesor?

— Nici nu te născuseși când am început.

— Și care-i îndatorirea profesorilor, Ron?

Directorul Stern se încruntă, încercând să găsească șpilul întrebării.

— Să predea?

— Întocmai. Să predea.

În sfârșit, Addison simțea că face progrese. Tot ce mai trebuia să facă acum era să construiască scara de „Da”-uri.

— Prețuiești educația, Ron?

— Da.

— Și apreciezi extinderea cunoașterii?

— Bineînțeles.

— Consideri că Renașterea, Iluminismul și rațiunea sunt importante?

— Da.

— Uită-te la mine, Ron. Privește-mă în ochi!

Directorul Stern ridică din sprâncene și-l privi pe Addison fix în ochi.

— Dacă am greșit că am citit o carte, atunci nu vreau să am dreptate. Te-ai făcut profesor ca să-i poți pedepsi pe elevii care citesc?

— Păi, nu chiar, eu...

— Da sau nu, Ron! Spune-mi-o în față: vei mai pedepsi elevi doar fiindcă vor să învețe?

— Da, o voi face. Adică nu, nu o să-i mai pedepsesc. Stai așa, ce?!

Addison se ridică în picioare și se duse la steagul american care se afla în colțul biroului directorului. Stelele și dungile fluturau mândre în adierea vântului care pătrundea prin fereastra deschisă.

— Ronald, dacă mă vei trimite în detenție fiindcă am învățat, nu vei face altceva decât să dai cu piciorul la tot ce înseamnă educația, dar și carierei tale și Americii. Vei scuipa în față progresul, știința și propriile visuri!

Addison ridică bărbia în aer, cu steagul fluturându-i în spate.

— N-ar trebui să mă pedepsești că am chiulit de la ora de sport, dimpotrivă, ar trebui să-mi dai o medalie!

Se întoarse pe fotoliu și se așeză din nou picior peste picior.

— Gata pauza!

Ronald Stern rămase neclintit în fotoliu, neștiind prea bine ce ar trebui să facă.

— Domnule Cooke, chiulul este o infracțiune în statul New York. Nu-ți pot permite să chiulești fără să suporti consecințele.

— Domnule Stern, dacă mă pedepsiți pentru asta, singurele consecințe vor fi cele asupra integrității sistemului educațional american.

Directorul Stern se săturase. Dintr-odată se simți cuprins de epuizare, precum un pugilist în cea de-a douăsprezecea rundă, care se roagă să audă gongul de final.

Addison știu că-l prinsese în corzi. Așa că-i dădu lovitura de grație.

— Dacă mă trimiteți în detenție, voi mai fi pe capul dumneavoastră încă trei ore. Dacă mă lăsați să plec, nu mă veți mai vedea la față timp de trei luni.

Addison admiră cum lovitura sa îl lăsa lat pe director.

Sprâncenele i se ridicară brusc până la linia părului, apoi se culcușiră înapoi la baza frunții. Mototoli foaia de detenție și oftă.

— Addison, poți să pleci.